

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. V.,** zastoupeného JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou se sídlem Stodolní 17, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2004, sp. zn. 61 Az 128/2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Jany Mikulové **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 17. 6. 2004, č. j. OAM-2111/VL-20-03-2004. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti (doplněné podáním ze dne 30. 5. 2005) namítá důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), tzn. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tuto nezákonnost spatřuje v tom, že splnil podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., minimálně pro existenci překážky vycestování podle ustanovení § 91 tohoto zákona. Z Ukrajiny totiž stěžovatel odjel z důvodu problémů ze strany tamní mafie, která po něm požadovala výpalné, vydírala ho a fyzicky napadala. Stěžovatel se sice obrátil na policii, nicméně ta mu není schopna zajistit ochranu.

Proto stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu. O nezákonnost napadeného rozsudku by se přitom jednalo tehdy, jestliže by krajský soud aplikoval na zjištěnou skutkovou situaci nesprávné zákonné ustanovení (příp. by opomenul aplikaci některých ustanovení dalších) anebo by sice vycházel z relevantních zákonných ustanovení, nicméně jejich výklad by odporoval běžným interpretačním metodám (teleologická, systematická, logická, gramatická apod.).

K tomu zdejší soud ze správního spisu (zejména protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 11. 6. 2004) zjistil, že stěžovatel v České republice pobýval již od roku 1992 a v roce 1998 obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění. Poté podnikal (provozoval trafiku) zpátky na Ukrajině, nicméně „b. z U." po něm požadovali tzv. výpalné a dokonce jej fyzicky napadli. Událost sice stěžovatel nahlásil na policii, nicméně bylo mu sděleno, že nemá svědky, takže mu policie nemůže pomoci. Stejnému vydírání byli údajně vystaveni skoro všichni podnikatelé v oblasti. Proto stěžovatel odešel do České republiky, kde pobýval nejprve nelegálně a o azyl požádal po svém zadržení policií a po správním vyhoštění.

Důvodem žádosti o azyl jsou proto obavy z pronásledování ze strany příslušníků ukrajinské mafie.

Nejvyšší správní soud, jsa vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, je nucen konstatovat, že stěžovatel v průběhu správního řízení stejně jako v kasační stížnosti setrvale tvrdí, že jediným důvodem jeho odchodu ze země původu je obava z pronásledování ze strany tamní mafie. K naplnění kasačního důvodu zakotveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. by proto došlo tehdy, jestliže by takto nastolený důvod bylo možno podřadit pod některý z azylově relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb. To znamená, že krajský soud by se dopustil nezákonnosti spočívající v tom, že by chybně vyložil citované zákonné ustanovení, když by pod ně nezahrnul konkrétní případ stěžovatele. Tak tomu však v projednávané věci zjevně není.

Nejvyšší správní soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na svoji ustálenou judikaturu (viz např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 5/2003, obdobně rozsudek ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 6 Azs 45/2003), podle níž žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami („mafií“) v domovském státě, spočívající ve vydírání a ve výhružkách žadateli, je zjevně nedůvodná. Žádost o udělení azylu by mohla být důvodná pouze tehdy, pokud by orgány v zemi původu, u nichž by se žadatel skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona č. 325/1999 Sb.

Lze tak shrnout, že krajský soud se napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti v namítaném smyslu, jelikož na daný případ aplikoval správná zákonná ustanovení a výklad těchto ustanovení odpovídá běžným výkladovým metodám. Stěžovatel totiž zjevně nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nemá ani odůvodněný strach z pronásledování z obdobných důvodů, vymezených v ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb. Za této situace byla jeho věc správně posouzena podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) stejného zákona, podle něhož se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Nejvyšší správní soud tak v daném případě nezjistil naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se Ministerstvu vnitra nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby a 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu